

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Libros III. IV. Et V. De Avxiliis Gratiae In Generali, De Avxilio
Svfficiente, Et De Avxilio efficaci Gratiae Dei

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1652

Index Rervm Præcipvarvm, Qvæ In Hoc Volumine Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94118](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94118)

INDEX RERVM PRÆCIPVARVM, QVÆ IN HOC VOLVGINE CONTINENTVR.

A.

Actio.

Ad gratia adiuuans sit Actio, vel principium actionis, & qua sit eius necessitas. 98

Actus.

Ad Actus supernaturales necessarium non esse auxilium prauum per modum concursus, sed simultaneum sufficere. 225

Vtrum auxilium efficax sit ad singulos Actus pietatis necessarium, vel solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem. 315

Vtrum auxilium efficax in omni statu, & in omnibus personis sit ad salutem, & ad omnes pietatis actus necessarium. 316

Adultus.

Quid Augustinus senserit de sufficienti auxilio, an omnibus adultis detur. 293

Arbitrium.

De concordia liberi Arbitrij cum necessitate sufficientis auxilij prauentis. 307

An ex locis Scripturae, qua dependentiam liberi Arbitrij à voluntate, & omnipotentia diuina restantur: physicam praedeterminationem ostendant. 411

S. Augustinus.

Augustini sententia de gratia operante, & cooperante examinatur. 166

Vtrum Augustinus physica praedeterminationi aliquando faueat. 457

Auxilium.

Quid sit, & quod duplex internum gratia Auxilium. 57

Vtrum auxilium excitans sit primum in ordine gratia satisficientis adultorum. 60

Diuisio auxilij moraliter, vel physice adiuuantis, exponitur. 97

Ad actus supernaturales necessarium non esse auxilium prauum per modum concursus, sed simultaneum sufficere. 225

An recte Auxilium gratia insufficiens, & efficax diuidatur. 228

Vtrum auxilium sufficiens non solum homini sit necessarium ut possit operari, sed etiam ut operetur, aliquo modo tribuat. 233

Vtrum auxilium sufficiens sit verum auxilium gratia interna distinctum à lege, reuelatione, & doctrina. 238

Vtrum auxilium sufficiens internum in sola gratia excitante consistat, & cum illa conuertatur, seu idem omnino sit. 241

An Auxilium aliquod verè sufficiens, sit ex se inefficax, vel vnde id habeat, quando tale esse contingit. 246

Vtrum auxilium sufficiens detur interdum praedestinis, vel reprobis. 252

Vtrum auxilium sufficiens detur omnibus hominibus adultis, quantumuis reprobis sint. 255

An, & quomodo fidelibus semel iustificatis, qui tandem non soluantur, detur auxilium sufficiens ad salutem aeternam. 258

Quid Augustinus senserit de sufficienti Auxilio, an omnibus adultis detur. 293

Vtrum auxilia sufficientia omnibus hominibus equaliter conferantur ex parte Dei, vel vnde eorum varietas, seu inaequalitas oriatur. 302

De concordia liberi arbitrij cum necessitate sufficientis Auxilij prauentis. 307

Quod duplex sit Auxilium efficax. 311

Vtrum Auxilium efficax sit ad singulos actus pietatis necessarium, vel solum ad aliquos, vel aliquam eorum multitudinem. 315

Vtrum Auxilium efficax in omni statu, & in omnibus personis sit ad salutem, & ad omnes pietatis actus necessarium. 316

Vtrum Auxilium sit excitans, seu in aliqua excitatione positum, praesertim iuxta mentem Augustini. 333

An efficax Auxilium consistat in motione, vel in effectione, de se & natura sua praedeterminante physice voluntatem humanam ad vnum actum, & exercitium eius. 326

Vtrum auxilium efficax necessarium ad pie operandum, sit positum in aliqua excitatione per se, & ex vi sua naturae, ac praecise entitatis, praedeterminantis physice voluntatem ad consensum. 331

Proponitur opinio affirmans efficaciam Auxilij prauum consistere in physica praedeterminatione voluntatis per modum actus primi, ac proinde talem praedeterminationem ad omnes & singulos actus pietatis esse necessariam. 340

Directe ostenditur, Auxilium efficax necessarium ad singula supernaturalia opera, non posse consistere in motione, vel qualitate praedeterminante physice in actio primo voluntatem ad consensum. 342

Vtrum possibile sit Auxilium efficax physice praedeterminans voluntatem in actu primo saluo libero vsu eiusdem voluntatis in eodem actu secundo, ac subinde an libertas quoad exercitium in actu voluntatis simul possit cum auxilio physice, & in actu primo praedeterminante voluntatem concordari. 359

In humana voluntate non posse simul esse Auxilium ex se ac physice illam praedeterminans cum potestate resistendi eidem auxilio. 362

Auxilium si ex se sit efficax, ac physice praedeterminans non posse à libero vsu pendere, sed necessitatem antecedentem inducere. 364

Vs superioris discursus, alio modo manifestatur, & argumentis satisfi. 366

Vtrum Auxilium efficax praedeterminans physice voluntatem influendo immediate in actum eius liberum possibile sit. 379

Quid addat auxilium efficax auxilio prauenienti sufficienti, seu vocatio efficax generati, ac sufficienti vocationi, & an per congruitatem vocationis hoc sufficienter explicetur. 385

Duabus obiectionibus contra superiorem doctrinam satisfi. 387

Satisfi alteri obiectioni, & à pari incommodis doctrinae data vindicatur. 389

Concluditur vera concordia libertatis auxilij cum efficaci auxilio eiusque necessitate in gratie operibus. 393
Alijs obiectionibus contra superiorem concordiam ab incommo-
dis desumptis satisfi. 397
Doctrina data de auxilio efficaci, & concordia eius cum
libero arbitrio, verbis Christi Matth. II. comproba-
tur. 404
Quid post Augustinum Patres Latini de auxilio efficaci sen-
serint. 459
Quid D. Thomas de hac controuersia, seu de auxilio gratia
efficacis senserit. 466

B.

Barradas.

Barradas docet cognoscere Deum in sua aeterna prescien-
tia omnia futura prius ratione, quam aliquid de re-
bus extraproducendis liberè discernat, non per coniectu-
ram, nec cognoscendo solum inclinationem, seu pronita-
tem voluntatis libera in actu primo completo constituta
cum omnibus praequisitis ad agendum; sed infallibiliter
& praesciendo determinatè quam partem sua liberta-
te eliget, si non impediatur. 3

Bellarminus.

Bellarmini Sententia de scientia conditionata traditur, &
explicatur. ibid.

Benedictus Pererius.

Quid senserit de scientia Dei conditionata, explicans illa
verba Genes. II. Non delituit à cogitationibus
suis. ibid.

C.

Causa.

Utrum Causa prima, & secunda, ut partiales causa,
ad eundem effectum concurrant. 130
Utrum concursus prauius constituat Causam secundam
in actu primo, vel compleat virtutem eius ad agendum.
145.
Utrum concursus prauius sit separabilis à simultaneo, seu ab
actione cause secunda, & e conuerso. 154
Influxum prauius primae Cause in secundam non esse per
se necessarium ad actiones proprias naturarum agen-
tium. 160

Concilium.

Ex capite quinto, & Canone quarto sess. 6. Concilij Tri-
dentini veritas illa colligitur, Vocationem illam, quam
homo recipere potest, si velit, quamque interdum reci-
pit talem esse, ut possit illi resistere si velit; ergo talis vo-
catio licet efficax sit, non praedeterminat physicè volun-
tatem. 428
Ex alijs locis eiusdem Concilij Tridentini eadem veritas con-
firmatur, & alijs obiectionibus occurritur. 430
Expenduntur Canones 4. Concilij Mileuitani, & Arau-
sican, & an Deus expectet hominis voluntatem, expo-
nitur. 432
Expenduntur Canones quintus, & vigesimus quintus Con-
cilij Arausican, & an initium bonae operationis sit, vel non
sit, à libero arbitrio, declaratur. 437
Quod alia Concilia, vel Pontifices summi de gratia efficaci
senserint. 440

Concordia.

Concluditur vera Concordia libertatis auxilij cum efficaci
auxilio eiusque necessitate in gratie operibus. 393
Alijs obiectionibus contra superiorem Concordiam ab in-
commo-
dis desumptis satisfi. 397

Concursus.

Utrum concursus Dei, ut prima causa, ad supernaturales a-
ctus auxilium supernaturale sit. 125

An Deus etiam in ordine gratiae per Concursum simulta-
neum influat in effectum, & actionem cause secundam im-
mediate in meditatione virtutis, & sup. osti. 134

Utrum praeter simultaneum concursum gratiae, qui est in
actu voluntatis, vel intellectus, sit necessarius alius
prauius in potentia receptus, & à motibus excitatus di-
stinctus, referturque prima sententia cum suis funda-
mentis. 136

Quid sit concursus prauius, & quod minus eius, eo quod ne-
cessarium esse creditur. 138

Quomodo prauius Concursus à potentia in qua recipitur, &
ab eius actione distinguatur. 141

An prauius concursus sit qualitas, vel in quo praedicamentum
sit. 143

Utrum concursus prauius constituat causam secundam in
actu primo, vel compleat virtutem eius ad agendum.
145.

Utrum concursus prauius sit separabilis à simultaneo, seu ab
actione cause secunda, & e conuerso. 154

Proponitur sententia quae docet generalem Concursum
Dei esse influxum in effectum, & imbibitum in actione
cause secunda: influxum autem in causa per se, & ex
vi generalis concursus necessarium non esse. 158

Quid Patres, & Philosophi de necessitate praui Concursus
quoad causas naturales senserint. 172

Quid de concursu praui in causis secundis naturalibus D.
Thomas senserit. 173

Quid Aristoteles, vel antiqui Philosophi de necessitate Con-
cursus praui in causis secundis naturaliter agentibus
senserint. 180

Soluendo rationes assertioni nostrae contrarias, eadem veritas
amplius confirmatur. 181

Ex vi generalis Concursus non esse necessariam prauiam in-
tentionem in voluntate, moraliter determinantem illam ut
liberos a. i. i. eliciat. 187

Prauium Concursum physicè praedeterminantem non esse
voluntati libera necessarium, ut aliquid determinatè
velit. 191

Doctrina superioris capitis auctoritate Scripturae, & Pa-
trum confirmatur. 195

Auctoritate D. Thomae, & aliquorum posteriorum Theolo-
gorum eadem doctrina confirmatur. 197

Ex concursu Dei ad actus, qui sunt peccata, peculiaritatem
ne superior doctrina comprobatur. 204

Deducenda ad varia incommoda eadem doctrinam compro-
batur. 206

Sententia superioris capitis ex Scriptura & Concilio colligi-
tur. 213

Ex Patribus eadem doctrina confirmatur. 216

Quid de concursu praui ac praedeterminante ad actum per-
tineti D. Thomas senserit. 218

Utrum Concursus Dei simultaneus ex se praedeterminet vo-
luntatem ad concursum. 270

Utrum concursus simultaneus ut est à voluntate Dei sem-
per ac necessario habeat vim praedeterminandi physicè
voluntatem. 275

D.

Decretum.

Quae Decreta conditionata, & libera Deo attribucenda
sint, & in illis non posse contingentia sub conditione
futura praesciri. 34

Duplex decretum conditionatum intelligi potest se tenens
ex parte diuina voluntatis, vnum cadit in antecedens,
alterum in consequens propositionis conditionalis. ibid.

Exemplum vtriusque. ibid.

De possibilitate Decreti conditionati ex parte obiecti.
ibid.

Repugnans.

Repugnare tale Decretum in Deo nonnulli arbitrantur leui
fundamento. *ibid.*

Contraria sententia stabilitur à priori, & ab incommo-
dis. 35

Possibile est vtrumque genus Decreti conditionati ex parte
obiecti in Deo. *ibid.*

An & quomodo in Deo concipi possit Decretum primi ge-
neris? *ibid.*

Deus prius ratione habet scientiam simplicis intelligentia,
quam habeat Decreta libera, siue absoluta, siue conditio-
nata ex parte obiecti. *ibid.*

De Decretis conditionatis secundæ generis ex parte obie-
cti. 36

An in Deo dentur infinita? *ibid.*

Decreta libera ex infinita perfectione diuina ideo non inno-
tescunt, quia non ponunt in Deo perfectionem. *ibid.*

Circulus vitiosus existeret inter ordinem Decretorum, &
obiectorum. 37

An saltem Deus habuerit Decretum conditionatum circa a-
liquos actus liberos sub conditione futuros? *ibid.*

Decretum offerens concursum ad plures actus non ideo gene-
rale dicitur quod sit consensum, & circa actum liberum
in communi. 38

Dicitur generale quod in omnibus, & singulis speciebus a-
ctuum qui possunt hic & nunc elici, singulos actus deter-
minet. *ibid.*

Decretum illud generale est quasi conditionatum. *ibid.*

Posito illo generali Decreto, non est necessarium Decretum
absolutum particulare. *ibid.*

Per Decreta conditionata non satis defenditur præscientia
omnium futurorum. 41

Deus.

Deum habere certam, & infallibilem scientiam futurorum
contingentium conditionatorum, ex Scriptura, prout à
Patribus intellecta est, ostenditur. 5

Plures ex Sanctis, & antiquis Patribus scientiam conditio-
natam in Deo cognouisse, præsertim Augustinum, & nul-
lum eorum illam Deo negasse. 9

Neque in Augustino, neque in alijs Patribus aliquid con-
tra perfectionem diuinæ scientiæ conditionatæ repe-
riri. 14

Deum habere conditionatam scientiam futurorum ante de-
cretum liberum, seu voluntatis, secundum rationis ordi-
nem, nec posse talem scientiam in tali decreto fundari,
ex eisdem Scriptura, & Patrum testimonijs ostendi-
tur. 17

Quid de hac scientia conditionata D. Thomas senserit. 22.

Ratione à priori ostenditur dari in Deo conditionatam præ-
scientiam, & principali fundamento contraria senten-
tiæ occurritur, veritasque talium propositionum decla-
ratur. 76

Quæ decreta conditionata, & libera Deo attribuenda sint,
& in illis non posse contingentia sub conditione futura
præsciri. 34

An Deus etiam in ordine gratiæ per concursum simultaneum
influat in effectum, & actionem causæ secundæ immédia-
te immédiatione virtutis, & suppositi. 134

Proponitur sententia quæ docet generalem concursum Dei
esse influxum in effectum, & imbitum in actione cau-
sæ secundæ: influxum autem in causâ per se, & ex vi ge-
neralis concursus necessarium non esse. 158

An soli Deo tribuantur in Scriptura opera pietatis propter
physicam prædeterminationem. 415

An Deus faciat, vt velimus, & faciamus per physicam præ-
determinationem, aut efficientiam. 417

E.

Electio.

De concordia gratiæ efficacis cum gratuita, & efficaci
Electione, ac prædeterminatione saluandorum om-
nium, & cum diuina prouidentia, ac prædeterminatione a-
ctuum liberorum humanæ voluntatis. 493

Excitatio.

Quomodo supernaturalis Excitatio ex naturalibus acti-
bus Ecclesiæ, seu eorum, per quos vocatur pendere pos-
sit. 87

Vtrum auxilium sit excitans, seu in aliqua Excitatione po-
situm, præsertim iuxta mentem Augustini. 323

Vtrum auxilium efficax necessarium ad piè operandum, sit
positum in aliqua Excitatione per se, & ex vi sua natu-
ræ, ac præcisè entitatis, prædeterminantis physice volun-
tatem ad consensum. 332

F.

Facere.

Tractare incipit axioma, Facienti quod in se est
Deus non denegat gratiam. 268

Tribus modis potest intelligi hoc axioma. 270

Primus modus ex D. Thoma. *ibid.*

Secundus ex Alensi. *ibid.*

Tertius ex Gersono, & Driedone. *ibid.*

Axiomatis Sensus de quo intelligi debet. 271

Quis censetur facere quod in se est. *ibid.*

Quomodo sit intelligendum Deum dare gratiam facienti
quod in se est per auxilium inferioris gratiæ. 288

Tractatur altera sententia præcedenti contraria, negans da-
tam esse à Deo legem dandi auxilium gratiæ Facienti
quod in se est per vires naturæ ad seruandam legem na-
turalem. 271

Tractatur tertia opinio, quæ partim à præcedentibus recedit,
partim cum vtrâque conuenit. 273

Proposita difficultati satisficit, & axioma propositum in ve-
ro, & catholico sensu explicatur. 275

Difficultati cap. 12. propositæ satisficit. 285

Obiectionibus in cap. 13. propositis satisficit. 290

Fides.

Fidem puero statim ac rectè deliberat Deus infallibiliter in-
spirat. 277

Ante fidem homo non meretur villo modo vocationem ad
fidem. *ibid.*

Modus operandi ex Fide propter obtinendam fidem, quis e-
rit. 283.

G.

Gratia.

Quid sit, & quotuplex internum Gratia auxilium. 57

Vtrum auxilium excitans sit primum in ordine Gra-
tiæ sanctificantis adulterum. 60

Vtrum Gratia excitans sit actus vitalis hominis. 62

Alijs fundamentis prima sententia satisficit, & quod sit prin-
cipium proximum efficiens Gratia excitantis inquiri-
tur. 64

Vtrum motus Gratia excitantis sint indeliberati, ita vt ex
necessitate non libertate fiant. 67

Vtrum Gratia excitans in intellectu sit, & quæ sit necessitas,
vel munus eius. 68

Vtrum Gratia excitans sit necessaria solum ante fidem, &
alios habitus infusos, vel etiam post illos. 70

Vtrum Gratia excitans sit necessaria solum ante fidem, &
alios habitus infusos, vel etiam post illos. 74

Duo incidenter dubia de necessitate excitantis Gratia, tam
in natura lapsa quam integra expediuntur. 81

Vtrum motus Gratia excitantis sint in sua entitate super-
naturales. 83

Vtrum

*V*trum præter excitantem Gratiā sit necessaria gratia adiuvans ab illa distincta. 93
*A*n Gratiā adiuvans sit actio, vel principium actionis, & quæ sit eius necessitas. 95
*Q*uibus modis differat actualis influxus Gratiæ adiuvantis, ab excitante gratia. 99
*V*trum Gratiā excitans sit principium physicè adiuvans præsertim ubi habitus infusus deest. 101
*V*trum in hominē liberè ac supernaturaliter operante sine habitu principium adiuvans, ad talem actum supernaturalem eliciendum, sit aliquid creatum animæ infusum. 105
*Q*uid sint Gratiæ operans, & cooperans & quomodo ad excitantem, & adiuvantem comparentur. 111
*Q*uid sit Gratiā præueniens, comitans & subsequens, & quomodo ad excitantem, & adiuvantem comparentur. 118
*Q*uomodo Gratiā præueniens, comitans, & subsequens ad operantem, & cooperantem gratiam comparentur. 121
*V*trum Gratiā sufficiens sit tantum actualis, vel etiam habitualē includat. 245
*A*n & quomodo fidelibus peccatoribus semper dum vivunt, Gratiā sufficiens tribuatur, quæ converti, & iustificari possint. 260
*D*ifficultas circa superiorem doctrinam proponitur, eiusque occasione tractare incipit axioma, Facienti quod in se est Deus non denegat gratiam. 269
*T*ractatur altera sententia præcedenti contraria, negans datam esse à Deo legem dandi auxilium Gratiæ facienti quod in se est per vires naturæ ad servandum legem naturalem. 271
*T*ractatur tertia opinio, quæ partim à præcedentibus recedit, partim cum utraque convenit. 273
*P*roposita difficultati satisficit, & Axioma propositum in vero, & catholico sensu explicatur. 275
*D*ifficultati cap. 12. proposita satisficit. 285
*O*btentionibus in cap. 13. propositis satisficit. 290
*V*trum Gratiæ efficacitas consistat in necessitate, quam infert voluntati, ut non liberè, sed necessariò consentiat. 319
*V*trum excitans Gratiā per seipsam, & naturā suā determinet saltem moraliter voluntatem, ideoque talis efficacia auxilij excitantis ad actus liberos & sanctos voluntatis necessaria sit. 35
*Q*uid post Augustinum Patres Latini de Gratiæ efficaci senserint. 461
*T*ractatur quæstio appendix, an Gratiā præueniens auxilium sufficiens, & efficax, possint esse equalia in duobus hominibus, quorum unus consentit vocationi, & non alter. 484

H.

Homo.

*H*omo ante fidem non meretur vllō modo vocationem ad fidem. 278
*H*omini facienti quod in se est Deus non denegat gratiam. 269
*S*ententia Pauli, Deus vult omnes Homines salvos fieri, ut intelligenda, ex Augustino. 294

I.

Infidelis.

*Q*uomodo infidelibus omnibus detur auxilium sufficiens ad fidem, & salutem. 265

Influxus.

*I*nfluxum prævium primæ causæ in secundam non esse per se necessarium ad actiones proprias naturalium agentium. 160

Iustificatio.

*I*ustificatio comparatur creationi. 280

L.

Lex.

*L*ex naturalis an, & quomodo servari queat. 273
*L*ex quasi pactum quoddam inter Deum hominem, & Patrem æternum. 271

*L*ex dandi omnibus hominibus auxilia sufficientia ad salutem, haud est absoluta. 271

Libertas.

*L*ibertas arbitrij ad non peccandum conciliatur cum necessitate auxilij ad cavendum peccatum, ex Bellarmino. 307

*L*ibertas alia omnino remota seu remotissima: alia partim remota, partim proxima: alia simpliciter proxima. 310

*L*ibertas omnino remota quæ. 310

*L*ibertas remota quæ. 310

*L*ibertas proxima quæ. 310

*V*trum possibile sit auxilium efficax physicè prædeterminare voluntatem in actu primo salvo libero usu eiusdem voluntatis in eodem actu secundo, ac subinde an libertas quoad exercitium in actu voluntatis simul possit cum auxilio physicè, & in actu primo prædeterminante voluntatem concordari. 319

M.

Masilienses.

*M*asiliensium sententia ab Augustino, Prospero, & alijs reprobat. 351

Motio.

*E*x vi generalis concursus non esse necessariam prædeterminationem in voluntate, moraliter determinantem illum liberos actus eliciat. 157

*A*n efficax auxilium consistat in motione, vel in efficiētiā, de se & naturā suā prædeterminante physicè voluntatem humanam ad unum actum, & exercitium eius. 326

*M*otio, auxilium, qualitas, aut entitas indita voluntati ex sola efficiētiā Dei, & ex se prædeterminans illum physicè in actu primo, omnino repugnat cum libertate. 319

Morus.

*V*trum motus gratiæ excitantis sint in sua entitate supernaturales. 83

N.

Necessitas.

*N*ecessitas gratiæ excitantis, in intellectu. 68

*N*ecessitas gratiæ excitantis in voluntate. 70

*D*uo incidenter dubia de necessitate excitantis gratiæ tantum natura lapsa, quam integra expeditur. 82

*N*ecessitas gratiæ adiuvantis. 95

*N*ecessitas concursus prævii. 138

*N*ecessitas libertati opponitur. 312

*Q*uid Patres, & Philosophi de necessitate prævii concursus quoad causas naturales senserint. 176

*Q*uid Aristoteles, vel antiqui Philosophi de necessitate concursus prævii in causis secundis naturaliter agentibus senserint. 179

O.

Opus.

*O*pera nostra quæ. 320
*O*pera ex necessitate facta, nec laude, nec mercede digna. 322

P.

Peccator.

*A*n & quomodo fidelibus Peccatoribus semper dum vivunt, gratia sufficiens tribuatur, quæ converti, & iustificari possint. 260

Pecca-

Peccatum.

Quid de concursu praeiudicantis ac praeordinantis ad actum peccati D. Thomas senserit. 218

Perseuerantia.

An Adam receperit auxilium proximè sufficiens ad perseuerandum. 297

Si Angelus, vel Adam caruisset adiutorio quo posset permanere, si vellet, an ei imputaretur ad culpam non permanere. ibid.

Potentia.

Potentia de se indifferens quomodo determinari possit. 238

Praedestinatio.

Appendix de Praedestinationibus, cum aliarum obiectionum responsione. 500

Praedestinatio.

Praedestinationis gratia ex sola Dei voluntate preparata quibus detur. 292

Praedestinatio quid. ibid.

Praedestinatio alia perfecta, & simpliciter talis, quae & ad aeternam gloriam, alia verò secundum quid. 318

Dubium appendix de concordia gratiae efficaci cum gratuita, & efficaci electione, ac Praedestinatione saluandorum omnium, & cum diuina providentia, ac praedestinatione actuum liberorum humanae voluntatis. 493

Praedestinati.

Virum auxilium sufficiens detur interdum praedestinati, vel reprobis. 252

Praedeterminatio.

Praedeterminatio physica cur sic dicta? 330

Ad efficaciam Vocationis an sit necessaria praedeterminatio physica. 331

Ex quo principio nitatur Ledesma inferre necessitatem praedeterminationis. 356

Proponitur opinio affirmans efficaciam auxilij praeiudicantis consistere in physica Praedeterminatione voluntatis per modum actus primi, ac proinde talem praedeterminationem ad omnes & singulos actus pietatis esse necessariam. 340

Scripturae testimonia contra physicam Praedeterminationem expenduntur. 410

An Scriptura dicat Deum dare nobis velle propter physicam praedeterminationem. 414

An Deus faciat, ut velimus, & faciamus per physicam Praedeterminationem, aut efficientiam. 417

Ex Patribus Augustino antiquioribus physica Praedeterminatio refellitur, & vocatio congrua comprobatur. 444

Antiquos Patres nihil pro physica praedeterminatione nobis tradidisse. 449

Augustinum in vocatione congrua sine physica Praedeterminatione efficacem praeuenientem gratiam constituisse. 452

Virum Augustinus physica Praedeterminationi aliquando faneat. 457

Principium.

Virum gratia excitans sit Principium physice adiuuans praesentem ubi habitus infusus deest. 101

Virum in homine liberè ac supernaturaliter operante sine habitu, Principium adiuuans, ad talem actum supernaturalem elicendum, sit aliquid creatum animae infusum. 105

Solum Spiritum sanctum immediate adiuuare voluntatem ut principale principium proximè, & physice faciens supernaturalem actum quando sine habitu elicitur. 108

Promissio.

Promissio gratiae ad quem finem posita. 292

Differt Deus gratiam suam in quantum vult pro suo arbitrio. ibid.

R.

Reprobis.

Reprobis etiam datur auxilium efficax. 316

Effectus propter quod datur auxilium efficax, in reprobis etiam inuenitur. 317

S.

Scientia.

Deum habere certam, & infallibilem Scientiam futurorum contingentium conditionatorum, ex Scriptura, prout à Patribus intellecta est, ostenditur. 5

Plures ex Sanctis, & antiquis Patribus scientiam conditionatam in Deo cognouisse, praesertim Augustinum, & nullum eorum illam Deo negasse. 9

Neque in Augustino, neque in alijs Patribus aliquid contra perfectionem diuinae scientiae conditionatae reperiri. 14

Deum habere conditionatam scientiam futurorum ante decretum liberum, seu voluntatis, secundum rationis ordinem, nec posse talem scientiam in tali decreto fundari, ex eisdem Scriptura, & Patrum testimoniis ostenditur. 17

Quid de hac scientia conditionata D. Thomas senserit. 22

Ratione à priori ostenditur dari in Deo conditionatam praesentiam, & principali fundamento contrariae sententiae occurrunt, veritasque talium propositionum declaratur. 26

Scriptura.

Scripturae testimonia contra physicam praedeterminationem expenduntur. 410

An ex locis Scripturae, quae dependentiam liberi arbitrij à voluntate, & omnipotentia diuina testantur: physicam praedeterminationem ostendant. 411

An Scriptura dicat Deum dare nobis velle propter physicam praedeterminationem. 414

Semipelagiani.

Semipelagianorum error. 303

Spiritus-sanctus.

Solum Spiritum sanctum immediate adiuuare voluntatem ut principale principium proximè, & physice faciens supernaturalem actum quando sine habitu elicitur. 108

T.

S. Thomas.

Quid D. Thomas de auxilio gratiae efficaci senserit. 465

Trahere.

Trahendi verbum pro gratia efficaci apud Augustinum. 290.

V.

Vocatio.

Quomodo supernaturalis Vocatio ab actibus eorum, qui vocantur pendere possit. 89

Vocatio ab excitante gratia. 324

Distinguitur Vocatio in sufficientem, & efficacem. ibid.

Declaratur Vocatio efficax. 325

Adhuc declaratur efficacia Vocationis. ibid.

Distinguitur Vocatio in Vocationem Electorum, & communem. ibid.

Ad efficaciam Vocationis, an sit necessaria praedeterminatio physica? 331

Augustinum in Vocatione congrua sine physica praedeterminatione efficacem praeuenientem gratiam constituisse. 452

Tracta-

INDEX RERUM.

Tractatur questio appendix, an gratia praeueniens, auxilium sufficiens, & efficax, possint esse aequalia in duobus hominibus, quorum vnus consentit Vocationi, & non alter. 484

Voluntas.

Præuium concursum physice prædeterminantem non esse voluntati libera necessarium, vt aliquid determinatè velit. 191

Vtrum gratia efficacitas consistat in necessitate, quàm in-

fert voluntati, vt non liberè, sed necessariò consistat. 319

Voluntatis humana actus quot modis nominetur prædeterminatus a voluntate diuina. 326

Vtrum excitans gratia per seipsam, & natura sua determinet saltem moraliter voluntatem, ideoque talis efficacia auxilij excitantis ad actus liberos, & sancti voluntatis necessaria sit. 331

In humana Voluntate non posse simul esse auxilium ex se et physice illam prædeterminans cum potestate resistendi dem auxilio. 341

FINIS.

